Gefions tur til Šibenik uge 25 - 2025

Det praktiske om rejsen og vores ophold

Rejsen derned og hjem igen

I uge 25 var vi seks damer fra Gefion taget til Kroatien for at ro i en uge i farvandet ud for Šibenik. Turen havde været i støbeskeen i et års tid og vi glædede os til at komme af sted. Vi rejste allerede lørdag med SAS (med sportsbilletter) til Split, hvilket tager ca. 2 timer og et kvarter. Fra Split kom vi videre til Šibenik med en taxa, som vi hjemmefra havde booket her, hvilket var nemt og uproblematisk. Vi benyttede os af samme selskab, da vi skulle tilbage til Split en uge senere for at komme med flyet tilbage til Danmark.

Overnatning

I Šibenik havde vi på anbefaling fra Aalborg Dameroklub lejet to lejligheder her. Der er i alt 4 eller 5 lejligheder, hvoraf 3 ligger i stueetagen. To ligger lidt for sig selv ved siden af hinanden og har en fælles smal gårdhave foran, hvor det var muligt at sidde alle seks omkring et par borde og spise og hygge os. Lejlighederne er på papiret til fire, men vi var glade for, at vi kun var tre i hver lejlighed – to i soveværelset i dobbeltseng og en på sovesofaen i stuen. Der er et lille kollegiekøkken med to kogeplader og et lille køleskab med fryseboks og det mest nødvendige køkkengrej, så vi kunne lave med (selv om det kun skete en enkelt gang). Vejret var fantastisk, så vi var kun inde i lejlighederne om natten, men der havde været trangt, hvis vi skulle have opholdt os indendørs en regnvejrsdag.

Disse lejligheder ligger mindre end 5 minutters gang fra roklubben, hvilket er særdeles praktisk, da alt skal tages med frem og tilbage til bådene hver dag.

Byen Šibenik

Det er en fantastisk smuk, gammel by med masser af gode spisesteder. Alle restauranter serverer fisk, og det er virkelig godt tilberedt. Der er også andre retter at få, men vi var alle meget glade for fisk og nød det i fulde drag. Vi var især glade for: Šešula (som lå længere henne ad havnen ift. roklubben) og Konoba Gorica inde i den centrale del af Šibeniks gamle bydel.

Der er tre borge/fæstninger i Šibenik, og planlægger du at besøge mindst en af dem, så vær opmærksom på, at billet til én koster 11,50 euro, mens en fællesbillet til alle tre koster 13 euro, så der er en del at spare på den konto.

Bådene

Det er muligt at låne op til fire 2-årers i roklubben. På turen havde vi lånt to både, men måtte skifte rundt undervejs, da den ene båd (Baljen) viste sig at være temmelig utæt. Vi roede herefter i Sidse og Sif.

Ved bookningen får man oplyst, at bådene skal sættes i vandet fra en rulle for enden af en ponton og skal tages op samme vej når man kommer hjem igen. Det oplyses, at man skal være mere end 3 mand til at sætte bådene i og op af vandet, og at man skal være i stand til at løse mange praktiske problemer undervejs – og det er ingen underdrivelse. Det kræver både øvelse, kræfter og teknik at flytte rundt på bådene dernede, som er gamle og tunge. Vi fandt ud af, at man kan lade sig inspirere af andres erfaringer med at sætte bådene i og tage dem op igen – men er nødt til også at prøve det selv for at se, hvad der fungerer for det hold roere, der er af sted.

Det er først muligt at komme til at sætte bådene i vandet, når morgentræningen er overstået for de unge roere, der typisk ror til kl. 9, hvorefter de bruger 30-45 minutter på pladsen foran portene til at gøre deres både i stand. Det er ikke muligt for os at komme til at sætte bådene i vandet, før de er væk. I praksis betyder det derfor, at man næppe skal regne med at komme på vandet før omkring kl. 10, da det tager tid at hente bådene og sætte dem i vandet. Samtidig skal man være tilbage og væk fra broen igen kl. 17. Her oplevede vi dog ikke i samme omfang, at det var svært at komme til på broen.

Šibenik-Rowings fire både ligger på et stativ i hjørnet på en indhegnet parkeringsplads uden for Roklubben KRK. For at komme ind til parkeringspladsen skal man hente en lille fjernbetjening i en nøgleboks, der hænger på siden af roklubbens bygning. Der er også en nøgleboks lige ved lågen, men den tilhører ikke Šibenik-Rowing. Når lågen er åbnet, kan man komme ind til stativet, hvor bådene ligger placeret to og to (to for neden og to løftet op). På selve bådstativet er ligeledes en nøgleboks, som indeholder nøglerne til roklubben, læs mere om dette på hjemmesiden.

Der er én bådvogn til rådighed. Mens vi var dernede, kunne vi lade den ene båd stå på bådvognen over natten, så vi ikke skulle løfte begge både ind på stativet hver dag – men at skulle løfte én ind var også nok. Vi eksperimenterede med flere forskellige metoder og endte med at løfte den ind fra en ende af med stævnen først, da vi ikke kunne komme til at løfte den sidelæns ind for båden over. Heldigvis skulle vi ikke om eftermiddagen løfte bådene op på øverste hylde på stativet, for det havde vi slet ikke kræfterne til.

Alt udstyr – redningsveste, værktøjskasser, ankre, fendere, kort og årer – skal hentes ud af roklubben og transporteres hen til broen.

Rent praktisk tages bådene ud i vandet ved hjælp af rullen for enden af broen én ad gangen. Broen er en betonbro med en gummimåtte på midten. Når den første båd er i, fortøjres den til siden af broen, hvorefter den anden båd kan hentes fra stativet og køres til broen og løftes i. Først når bådene var i vandet, satte vi

roret på. Vi var seks roere af sted, hvilket var nødvendigt for at kunne sætte bådene i. Vi fandt ud af at køre bådvognen ud på broen til hjulet på bådvognen var cirka en meter fra rullen. Her fra kunne vi – i etaper – løfte båden i vandet med to roere i hver side, en til at holde spidsen og en til at fjerne bådvognen (som man ellers nemt falder over). En af de to roere tættest på vandet skulle samtidig holde agterlinen, så båden kunne holdes til broen. Linerne for og agter er heldigvis lange.

Når bådene skal tages op ved hjemkomst, skal de først tømmes for alt (for ikke at være tungere end nødvendigt) og dernæst styres om til rullen for enden af broen. Vi oplevede ikke, at vandet var så uroligt, at det var svært at få båden til at ligge 'lige på' rullen, men kan dog se, at det også kunne være en udfordring. Herfra løftede vi bådene en ad gangen den modsatte vej med spidsen først. Igen med to der kunne løfte i hver side, en der holdt spidsen og en der styrede bådvognen på plads. Det er tungt arbejde og kræver koordination og samtidighed for at gøre det mest smidigt. Vejen som benyttes til at få bådene tilbage på parkeringspladsen er en offentlig gangsti, så man skal samtidig være opmærksom på dels ikke at fylde mere end højst nødvendigt og samtidig ikke lade tasker mv. ligge uden opsyn for længe. Vi tog derfor tingene med til parkeringspladsen med den første båd, så det blev lukket inde dér, mens vi hentede den næste båd. Når begge både var hentet op, kunne vi skylle og gøre dem klar til næste dag inde på parkeringspladsens område.

Selve arbejdet med at sætte bådene i eller tage dem op tog typisk halv time til tre kvarter. Vi var derfor glade for, at vi kun havde fem minutters gang hjem bagefter.

Det er ældre både, som er godt brugte. De er tunge at manøvrere rundt med og de har hver især nogle småskader og skavanker, som der skal tages hensyn til, når man ror i dem. Vi undlod fx at tage Wamberg i

brug, da skinnerne i denne er tapet fast med gaffer-tape, og måtte som nævnt udskifte Baljen med Sif, da Baljen tog en del vand ind, og desuden tabte beslaget til roret, da vi tog det af på 3. rodag. Sidse og Sif var dermed de både, vi fandt bedst at ro i. Vi var dog nødt til at lægge en stor fender under sideremmen ved 2'er sædet, da den var løs og det var tydeligt, at sædet gav sig, når man kørte på sædet.

Vi fik hjælp fra roklubbens unge roere, da vi skulle have byttet om på bådene i løbet af ugen. På den måde fik vi lagt den utætte båd (Baljen) og den sidste båd, som vi ikke roede i (Wamberg) op øverst på stativet, så vi den sidste dag selv kunne løfte begge bådene ind på stativet. Alle både skal ved afrejse efterlades på stativet, hvor de skal surres godt fast.

Vores roture omkring Šibenik

Vi var af sted i uge 25/2025 og kunne ro søndag, mandag, onsdag, torsdag og fredag. Tirsdag var der for meget vind til at vi kunne gå ud, hvorfor vi i stedet benyttede denne dag til at gå på opdagelse i Šibenik by, hvilket bestemt kan anbefales – det er en smuk by.

Vi havde god inspiration fra Lyngby Dameroklubs laminerede kort over det lokale farvand til vores ture. Disse kort ligger sammen med værktøjskasser, redningsveste osv. i klubbens lokale.

Turene er meget afhængige af vindretning. Det gælder om at holde godt øje med verjudsigterne og vores to langtursstyrmænd havde gang i YR og andre apps i løbet af dagen også, da vejret ændrede sig løbende. Den kroatiske vejrapp hedder 'HRT Meteo' og er et fint supplement (Gå i indstillinger og sæt den til at vise m/s. Og i Content customization kan du med fordel slå alt fra undtagen Current data og For nautical personnel. Indstil location til Šibenik, så får du øverst et overblik over vejrudsigten og nederst bølgehøjde og retning samt vindretning og -styrke, begge en time adgangen).

Vi fandt ikke steder at købe mad undervejs, så vi havde madpakker med hver dag. Vi havde medbragt en stor køletaske hjemmefra og havde køleelementer med, som hver nat overnattede i fryseren, så maden kunne holde sig i bådene.

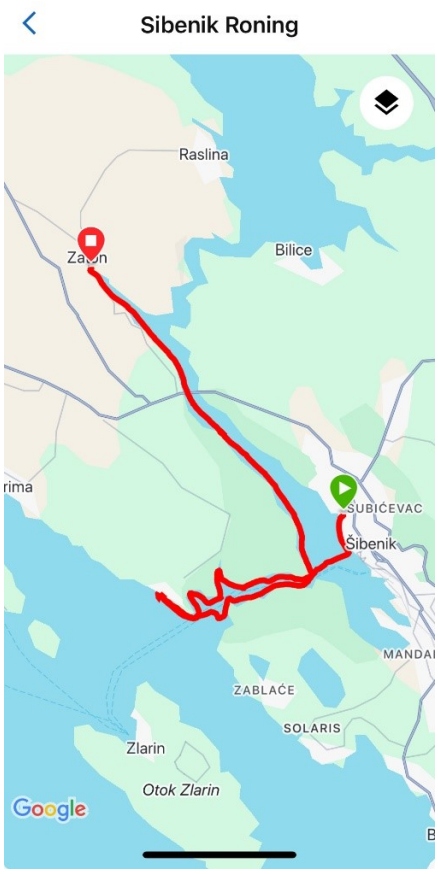
Vær opmærksom på, at mange betonbroer har en for os umotiveret 'trappeafsats' nede i vandet. I det farvand, som vi kan ro i, er der masser af andre både – motorbåde og smukke sejlbåde – hvor langt de fleste går for motor. De mange både giver en del dønninger, som vi konstant skulle være opmærksomme på – det var dog kun sjældent nødvendigt at lægge årene på vandet, når dønningerne skulle passeres.

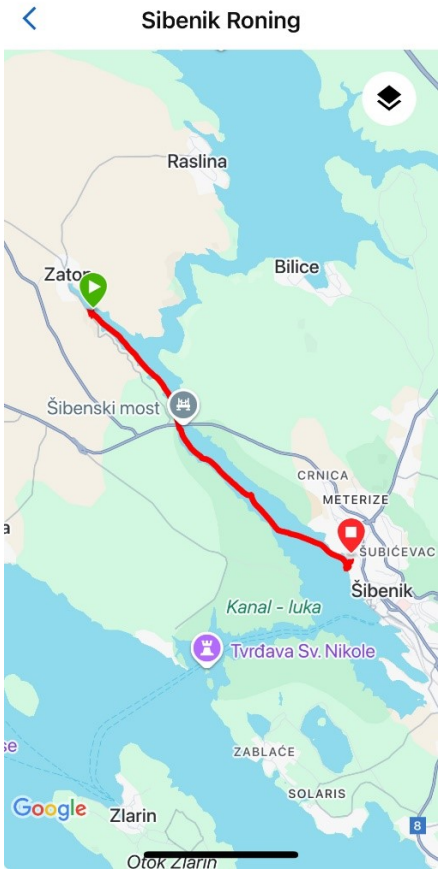
Selv om der er masser af kyst, er der ikke meget sandstrand (og det, der er, kan man ikke ro ind til, da det er afspærret til badende), så man skal ro forsigtigt ind mod land og kaste anker, før man går i vandet. Da det er stenstrande, er der masser af søpindsvin, så gode vadesko er et absolut must på disse ture.

Vi var af sted i solrige juni, hvor temperaturen hurtigt var på den anden side af 25 grader. Det er – uanset hudtype – nødvendigt med faktor 50 i det skarpe sollys, ligesom solbriller, solhat/kasket og evt. også en hvid bomuldsskjorte er nødvendigt afskærmning mod solen. Da det er svært at komme til land og blive tanket op, er det nødvendigt at tænke i rigelige mængder vand at drikke til roturene. Vi havde stor glæde af at få elektrolytter i vanddunkene.

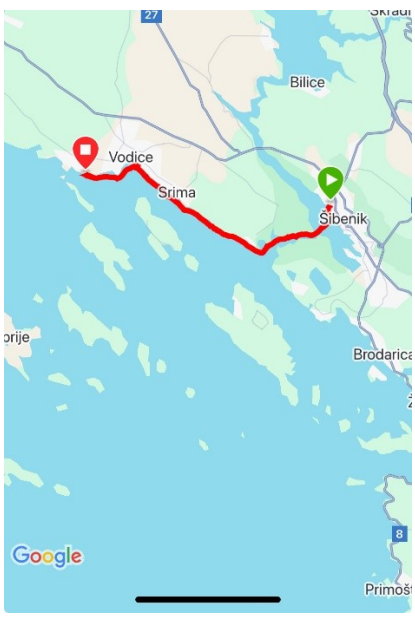
Ankre og fendere er absolut nødvendige at have med, da det uden disse ikke er muligt at komme i land eller lægge til. Alle steder er det betonbroer eller lignende, som man skal lægge til ved, så fenderne skal sættes med omhu.

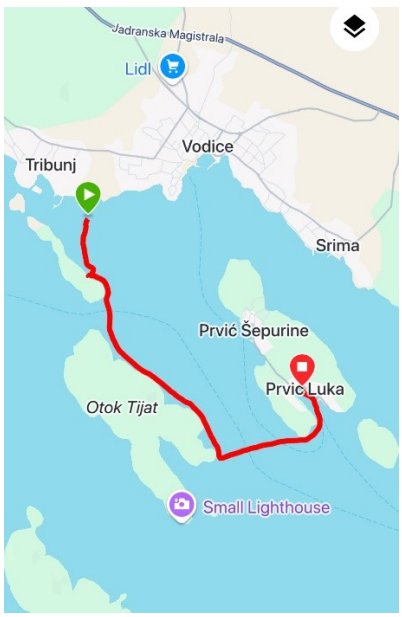
Søndag roede vi gennem Kanal sv. Ante šetnica ud til 'skærgården' uden for Šibenik i Adriaterhavet. Vi var kun lige igennem kanalen og gik nordpå op langs kysten forbi et område med badeanstalt med omklædningsrum med farvede døre, vipper for børn og lagde til ved kysten lidt længere oppe. Det er en stenstrand med søpindsvin, men vandet er lavt, og det er nemt at komme ind til kysten, hvor man kan hoppe i og vade det sidste stykke ind til land. Vandet er klart og skønt, og det er forholdsvis nemt at lægge det ene anker ud på vejen ind mod stranden og bruge det andet til at fortøjre båden på stranden. På den måde er det nemt at komme i vandet til et hurtigt badestop. Vi spiste lidt af vores frokost her, badede og roede så tilbage gennem kanalen og satte kursen mod Zaton, som ligger helt oppe i den nordlige ende af inderfjorden, som Šibenik ligger ud til. Fire km nord for Šibenik krydser man under en stor bro, og efter endnu nogle km kommer sidefjorden inde til højre mod søen og nationalparken. Der er et stort skilt, hvor der står at der er 500 meter til Zaton – men det er altså kun til marinaen. Der er yderligere 1½ km videre ind til byen. Man kan se en sti langs venstre side af fjorden fra marinaen ind til byen. Vi lagde i stedet til ved en bro til venstre nede ved byen, lige ud for en lille café, hvor vi fik iskaffe og limonade. Her lærte vi, at limonade i Kroatien ikke er sød, som vi er vant til hjemme – men er syrlig og dejlig forfriskende. Fra Zaton roede vi tilbage til Šibenik igen. Hele turen gennem fjorden er der muslingefiskeri på liner, som ligger i lange rækker på begge sider af fjorden.
Turen var cirka 28 km i alt og tog cirka 5 timer og 3 kvarter (rotid)

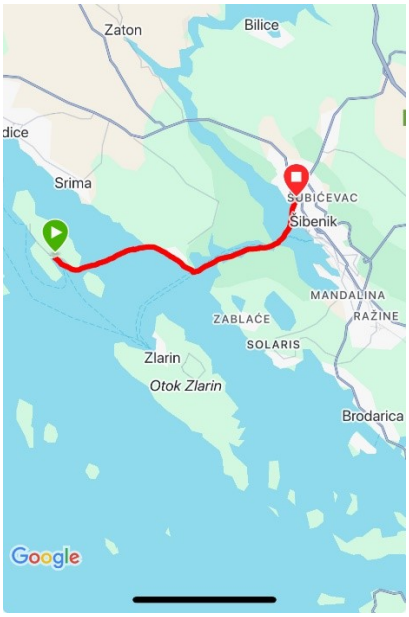

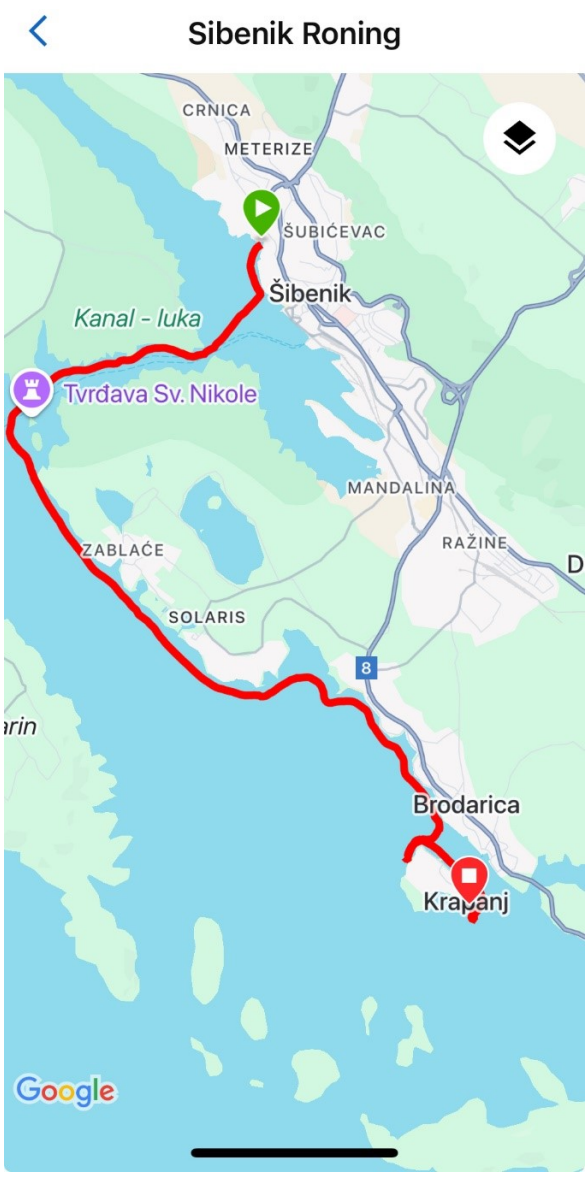
Mandag roede vi igen ud i Adriaterhavet og gik nordpå videre op langs kysten forbi Srima og Vodice, hvor der er virkelig meget strand, men det er ikke muligt at gå ind med både. Der er lagt afspærring ud, og det er tydeligt, at hverken ro- eller motorbåde er velkomne. Så vi roede og roede – og endte med at spise vores madpakker ude i bådene uden for Vodice, mens vi sad og kiggede ind på havnen og byen. Derfra roede vi videre langs kysten, hvor vi til sidst kunne komme ind til land ved Tribunj Beach (14 km). Der er dog mange store flade klipper under vandet, så man skal ro virkelig langsomt ind og se sig godt for. Samtidig var det lidt uklart for os, om vi reelt måtte gå ind, eller om afspærringen var i stykker, og derfor efterlod et hul, som vi kunne gå igennem og ind til stranden. Et dejligt badestop og så var vi videre igen. Vi kom dog ikke særligt langt, før vi blev overrasket af et uvejr. Da først det begyndte at tordne, og vi også så et enkelt lyn, måtte vi søge havn igen. Heldigvis var det muligt at lægge til ved en forladt betonbro på øen Logorum, og søge ly under et ødelagt tag i et faldefærdigt hus. Betonbroen ville have været temmelig svær at lægge til ved, hvis der havde været store bølger, men det gik. Der kom dog ikke meget regn, og efter en god halv times tid drev uvejret over igen, og vi kunne ro videre langs den næste ø sydpå (Tijat), hvorfra vi kunne gå over til sydspidsen af øen Prvić, og derfra gå i havn igen i byen Prvić Luka (8 km). Vi lagde til ved en lav betonkaj i bunden af havnen til højre, hvilket viste sig at være lige der, hvor byens børn plejede at hoppe i vandet og lege, hvilket vi dog først gennemskuede, da vi kom tilbage til bådene efter at have fået en iskaffe på en café et lille stykke oppe ad kajen. Herfra var der blot 10 km hjem gennem strædet til Šibenik
Turen var i alt cirka 31 km, effektiv rotid cirka 6 timer og et kvarter

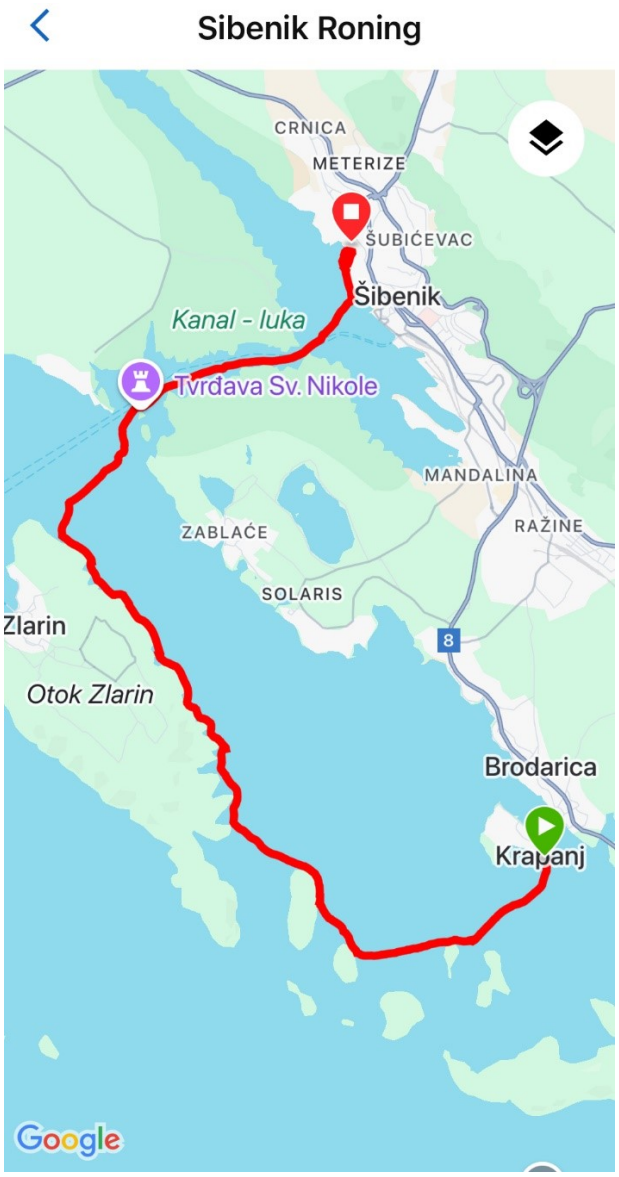

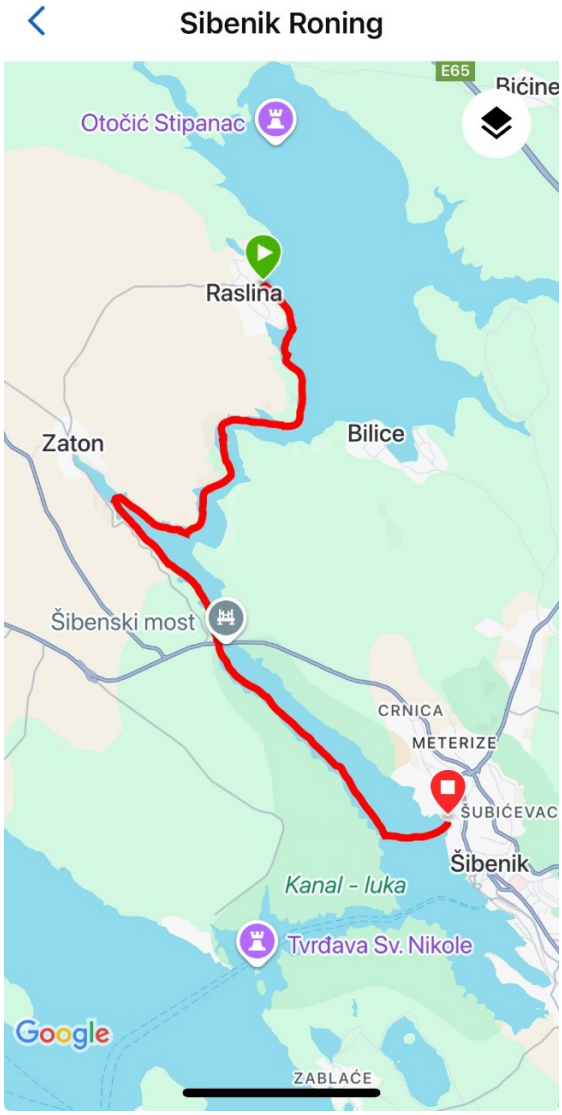
Onsdag tog vi igen turen ud gennem kanalen, hvor vi denne gang roede kystnært sydpå forbi Zablaće, Solaris og Rezalište før vi ved Brodarica gik over til øen Krapanj. Øen er på hele østsiden (der vender mod fastlandet) tæt beboet ud til vandet med, hvad der lignede mange små private broer. Vi kom til en start til at gå nord om øen, men der var lavt vand med mange klipper under overfladen, hvorfor vi i stedet gik tilbage langs øens østkyst til sydspidsen, hvor vi kunne lægge til ved en mere offentlig, men dog afsides, bro og gå i land og få frokost. Vi kunne herfra se broen over indsejlingen til Morinje, som det er muligt at ro rundt så vidt vi kan se på kortene. Det var dog ikke vores plan og vi stak i stedet mod vest efter frokosten for at gå på indersiden langs de små øer op til Zlarin. Vi havde vinden ude fra Adriaterhavet og derfor en del bølger, så vi søgte læ af øerne mest muligt. Op langs Zlarin lå mange store både for anker, mens folk badede og solede sig. Vi havde talt om at gå ind til Zlarin by på nordspidsen, men kunne se at vi ville komme for sent tilbage til roklubben, så vi gik i stedet direkte hjem. Vi var dog først ved klubben efter kl. 17, og måtte derfor ligge og vente på at en coastal blev taget op og gjort ren og fjernet fra broen, før vi endelig kunne komme til at tage bådene op, rengøre og komme hjem.
Turen i dag var cirka 32 km med en effektiv rotid på omkring 6 timer og et kvarter.

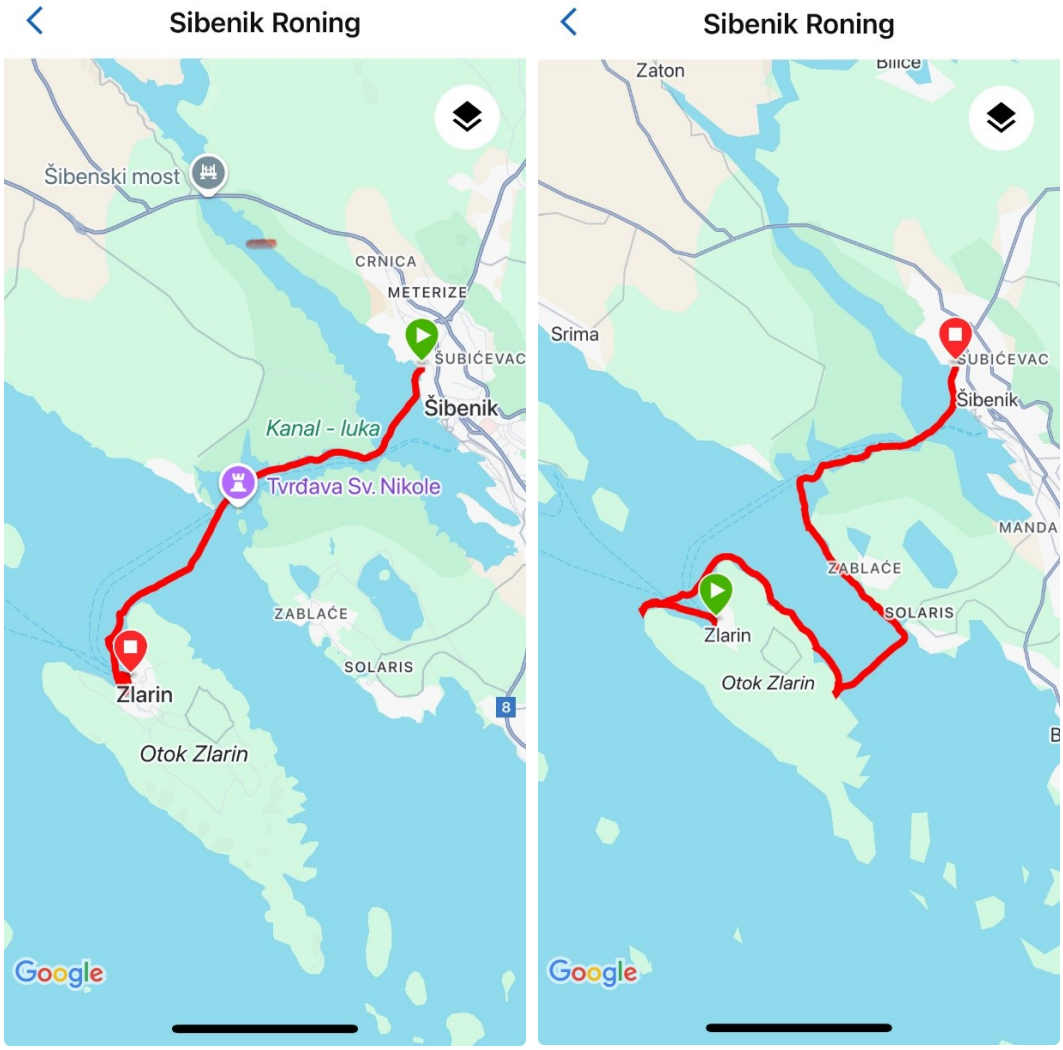

Torsdag blev dagen, hvor vi roede op gennem fjorden til Raslina. Vi kunne på turens første stykke ligge i læ tæt på klipperne, og havde vinden bag os ind i kanalen ind mod søen bagved, hvor også nationalparken Krka ligger. (Det er ikke muligt at ro ind til nationalparken, som man kun kan komme ind til fra landsiden.) Igen lå vi rimeligt i læ op til Raslina, hvor vi både fandt en badestrand og et par caféer. Det viste sig at være en kroatisk helligdag (Corpus Christi 19. juni), hvorfor alle butikker var lukket, men caféen ville gerne sælge os iskaffe – og tilbød os desuden at få fyldt vores dunke op med dejligt koldt vand efterfølgende. Meget af turen var langs klipper, hvor det ikke var muligt at gå ind, så det var kærkomment at kunne komme i vandet, efter vi havde spist madpakkerne og havde fået kaffe. Turen tilbage til fjorden var i en rimelig strid modvind i den del af kanalen, der går øst-vest, da vinden var gået i vest, så der skulle bruges kræfter på at komme tilbage til den del af fjorden, der går ned til Šibenik – men til gengæld kunne vi cruise dér.
Turen var i alt 26 km, effektiv rotid cirka 4 ½ time

Fredag var sidste rodag på denne tur (vi brugte lørdag, hvor vi skulle rejse hjem midt på eftermiddagen til at tage til Krka og se vandfald), og vi tog ud gennem kanalen over til Zlarin, hvor vi gik i land og badede i byen, som også hedder Zlarin (cirka 8 km). Vi lagde til langs en betonbro til venstre inde i havnen (tæt ved optimistjollerampen), og gik over på stranden lige ved siden af og badede. Efter frokost og badestop, gik vi igen ud af havnen, og ville egentlig være gået rundt om Zlarin på ydersiden, men der var for meget vind til at det ville være rigtig sjovt, så vi roede i stedet på indersiden, hvor der var læ. Vi fandt også tid til endnu et badestop på vejen i en af bugterne, før vi gik over til fastlandet igen ved Solaris. Herfra gik vi langs kysten op til kanalen og tilbage til Šibenik. Da det var sidste rodag, skulle bådene samtidig gøres rene og pakkes på bådvognen, al materiel skulle efterses og lægges tilbage i lokalet i klubhuset, så det var klart til næste brugere af bådene.
Turen her var i alt 25 km og tog cirka 4 ½ time at ro.

Vi havde en super uge i Šibenik, og vejret var skønt. Vi var virkelig begejstrede for både Šibenik og for rofarvandet, der byder på fantastiske muligheder for langture og roning i utrolig smukke omgivelser. Det, at der næsten altid er muligheder for at finde læ, er bestemt også en fordel.

De bedste hilsner fra Camilla, Krista, Connie, Lene, Joan og Rikke fra Roklubben Gefion.

